

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθα σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φέλλ. 566

Ἔτος ΚΔ΄.

15 Μαΐου 1969 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φέλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Ἡ ἀξία τοῦ ἀγῶνος τῶν Παλαιονμερολογιτῶν

Α΄

«Τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρὰ καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ». (Α΄ Κορινθ. α΄ 27 - 28)

Μὲ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν τοῦ 1922 ἐξεριζώθη ἡ Ὁρθοδοξία ἀπὸ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Αἱ «ἐπτὰ χρυσαὶ λυχναίαι», ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἴστατο «ὁ κραταιὸς ἐν πολέμοις Κύριος» κρίμασιν οἷς οἶδεν Οὗτος, ἐσβέσθησαν. Οἱ ἐπτὰ ἀστέρες, οἵτινες εἰκόνιζον τοὺς ἐπτὰ ἀγγέλους τοὺς σκέποντας καὶ φρουροῦντας αὐτάς, τὰς ἐπὶ μέρους τοῦ Χριστοῦ ἀγίας Ἐκκλησίας, ἐξηφανίσθησαν. (Ἀποκάλ. Α΄ 11 καὶ 20).

Ἡ Ἀγία Γῆ, ἡ ὁποία ἐποτίσθη μεποταμοὺς αἱμάτων ἀναριθμητῶν ἁγίων Μαρτύρων καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἤνθησαν, ὡς εὐωδέστατα κρίνα, μυριάδες ἀσκητῶν καὶ ἐνδόξων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἱεραρχῶν, «παρεδόθη εἰς χεῖρας ἐχθρῶν ἀ-

νόμων καὶ ἐχθίστων ἀποστατῶν».

Τὰ «σκηνώματα τὰ ἀγαπητὰ» τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμεων κατηδαφίσθησαν· οἱ καθηγιασμένοι ἱεροὶ χῶροι, εἰς τοὺς ὁποίους προσεφέροντο συνεχῶς «θυσίαι, προσφοραὶ, θυμιάματα» ἐμίανθησαν. Οἱ ἱεροὶ ἄμβωνες, τοὺς ὁποίους ἐδόξασαν οἱ Γρηγόριοι, οἱ Βασίλειοι, οἱ Χρυσόστομοι καὶ ἀναρίθμητα «πάγχρυσα στόματα τοῦ Λόγου» ἐσίγησαν. Ἐπαυσαν οἱ ἠχοῦντες χαρμοσύνης κῶδωνες τῶν Ἀγίων Ἱερῶν Ναῶν, ἀντ' αὐτῶν δὲ ἀκούεται ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῶν ἡ πένθιμος φωνὴ τοῦ νυκτικόρακος!

Συμφορὰ ἀνέκφραστος! «Τὰ τέκνα τῆς Ἐρήμου, ὅσα ἠδυνήθησαν νὰ ἀποφύγουν τὴν σφαγὴν, κατέφυγον γυμνὰ καὶ ἀνυπόδута εἰς τὸν ἐλεύθερον τοῦτον βράχον τῆς πατρικῆς κληρονομίας περίτρομα. Ἡ πρὸς καιρὸν δοξασθεῖσα Ἑλλάς, κατέστη τότε «ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ».

Ἀλλ' ἡ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐπιβουλή τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, τῶν «τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας ἐνεργουσῶν» ἀπὸ τῆς συστάσεως ἔτι τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, (Β΄ Θεσσαλ. β΄ 7), δὲν περιωρίσθη μόνον εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Ἡ Ἀγία

Ὁρθόδοξος Ρωσική Ἐκκλησία ἔστνε τότε ὅπως καὶ νῦν ὑπὸ τὸ πέλμα τῶν ἀθέων. Τὰ αἵματα τῶν ἁγίων νεομαρτύρων της ἐχύνοντο ποταμηδόν. Νερώνιοι κατ' αὐτῆς διωγμοὶ ἐξαπελύθησαν ὑπὸ τῶν τυράννων. Ἦτο σχεδὸν διαλελυμένη.

Ἀλλὰ καὶ ἡ κατάστασις τῶν αἰωνοβίων Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων τῆς Ἀνατολῆς δὲν ἦτο καλλιτέρα, ὑφίσταντο τύποις μόνον. Ἡ ἐπ' αὐτῶν πίσις τῶν κατακτητῶν ἦτο ἀφόρητος. Οἱ τῶν Δυτικῶν δὲ ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν ταγοί, τῶν Παπικῶν καὶ Προτεσταντῶν, ἀντὶ νὰ τείνουν χεῖρα βοηθείας πρὸς τοὺς δεινοπαθοῦντας Ὁρθοδόξους, τὸνναντίον συνηγωνίζοντο, ἀνάλητοι, εἰς τὸν προσηλυτισμὸν αὐτῶν πρὸς τὰς κακοδοξίας των. Ἐσείετο ἐκ θεμελίων τὸ ὅλον Ἀχραντον Οἰκοδόμημα τῆς Ἀγίας Καθολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Κατόπιν ὅλων τούτων θὰ ἔπρεπε, κατὰ τὴν στοιχειώδη/λογικὴν, νὰ στραφῇ ἡ προσοχὴ πάντων τῶν ἀρμοδίων, καὶ πρὸ παντὸς τῶν τῆς Ὁρθοδοξίας Ποιμένων, ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν ἐκ τῆς καταστροφῆς θυμάτων, εἰς τὴν ἐπούλωσιν τῶν ἐκ τῶν δεινῶν πληγμάτων προξενηθειῶν πληγῶν καὶ εἰς τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν ἐπὶ μέρους Ἀγίων Ἐκκλησιῶν συμφώνως πρὸς τὸ αἰωνόβιον Ὁρθόδοξον καθεστῶς. Παραδόξως ὅμως, τὸ κατὰ τὸ 1923 συγκροτηθὲν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ αὐτοαποκληθὲν «Πανορθόδοξον Συνέδριον» μὲ τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ τότε ῥηξικελεύθου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, ἡσχολήθη μὲ ξένα πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον παράδοσιν θέματα. Αἱ τολμηραὶ ἀποφάσεις αὐτοῦ μαρτυροῦν, ἅφ' ἑνὸς μὲν τὴν ποιότητα τῶν μετασχόντων εἰς αὐτὸ ἀντιπροσώπων ὠρισμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἅφ' ἑτέρου δὲ τοὺς σκοτίους σκοποὺς τῶν ὀπισθεν αὐτῶν ἱσταμένων σκοτεινῶν δυνάμεων.

Ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων τρανῶς ἀποδεικνύεται, ἡ θλιβερὰ ἐκείνη διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸν Ἑλληνισμόν ἐποχὴ ἐθεωρήθη ἡ καταλληλοτέρα, διὰ νὰ καταφερθῇ τὸ καίριον κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας πληγμα, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς. Οὐδεὶς κίνδυνος ἀνατροπῆς τῶν κακοβούλων σχεδίων των ὑφίστατο οὐδαμῶθεν, κατ' αὐτούς. Ὁ δρόμος, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐν τῷ ὧς

ἄνω «Πανορθόδοξω Συνεδρίῳ» ληφθειῶν ἀποφάσεων, ἦτο ἀνοικτός. Ποῖαι δὲ ἦσαν αἱ ληφθεῖσαι ἀποφάσεις; 1) ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἑορτολογίου τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν, 2) ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ κινήτων ἑορτῶν, 3) ὁ γάμος τῶν Ἐπισκόπων καὶ ὅλων τῶν ἀγάμων κληρικῶν κατὰ προαίρεσιν, 4) ὁ δεύτερος γάμος τῶν ἐν χρεῖᾳ πρεσβυτέρων, 5) συντόμευσις τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, 6) κατάργησις νηστειῶν, 7) ἡ ἀλλαγὴ τῆς ἀμφιέσεως τοῦ κλήρου κ.α.π. Ποῖοι δὲ ἦσαν οἱ μετασχόντες εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο; Ἐξ (6) Μητροπολίται τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου, ἐκ τῶν 91 τότε τοιούτων, εἰς λαϊκὸς καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν (!) ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Εἰς Ρουμάνος Γερουσιαστής, καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὅλοι αἱ ἄλλαι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, δὲν συμμετέσχον τοῦ «Πανορθόδοξου ἐκείνου Συνεδρίου».

Παρ' ὅλα ταῦτα οἱ δύο Πρωτεργάται αὐτοῦ, ὁ τότε Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἐδίστασαν νὰ προχωρήσουν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ληφθειῶν ἀποφάσεων, παρὰ τὰς τότε ὑφισταμένας ποικίλας ἀνωμαλίας. Οὐδεὶς λόγος ὑφίστατο δικαιολογῶν τὴν σπουδὴν αὐτῶν. Ὁ τότε καθηγητὴς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ἀείμνηστος κ. Ζολώτας ἐξέθεσε δι' ἐπιστολῆς του τὴν ἐπὶ τῶν καινοτομιῶν γνώμην του, ἀπόσπασμα τῆς ὁποίας παραθέτομεν ὧδε: «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, ἔγραφε, κακουχουμένη, δὲν δύναται ἐλευθερὰ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἐαυτῆς γνώμην. Ἀς ἀναμένωμεν καιροὺς εὐθεωτέρους καὶ δι' ἐκείνους καὶ δι' ἡμᾶς, καιροὺς γαλήνης τῶν πολιτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἐκείνων καὶ ἡμῶν. Δὲν πρέπει ἡμεῖς (οἱ Ἕλληνες) νὰ ἀναλάβωμεν τὴν πρωτοβουλίαν... Μετ' οὐ πολὺ οἱ καιροὶ θὰ δείξωσιν ἂν οἱ κίνδυνοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους παρῆλθον... Οὐδὲν τὸ ἐπείγον, ὥστε νὰ σπεύσωμεν. Ἀς ἀναμείνωμεν ἔτι ὀλίγον χρόνον, ἵνα μὴ ἔπειτα μετανοήσωμεν».

Πόσον δίκαιον εἶχεν ὁ ἀείμνηστος!

Δ ι ά γ γ ε λ μ α

Τοῦ Θ' Κληρικολαϊκοῦ Συνεδρίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Δυτικῆς Εὐρώ-
πης τῆς ὑπερῶς Ὀρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας

«Πιστεύω εἰς μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν, καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν»

Ἡμεῖς, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐνοριῶν τῆς ἡμετέρας Ἀρχιεπισκοπῆς, συνελθόντες ἐν Κάννας, τὴν 5ην καὶ 6ην Μαΐου 1969 ἐν Θ'. ἐπαρχιακῷ συνεδρίῳ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ Γενεύης καὶ Δυτικῆς Εὐρώπης, ὁμολογοῦμεν ἐμπροσθεν ὁμῶν, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ ἐν Χριστῷ, τὴν πίστιν ἡμῶν ἐν τῇ ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ καὶ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

Πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν, ὅτι ὁ Χριστὸς ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ζώντος, εἶναι ἡ πέτρα τῆς πίστεως ἡμῶν, ἣτις ἐγένετο εἰς κεφαλὴν γωνίας. Πιστεύομεν ὅτι Ὁδὸς ἐστὶν ὁ Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ τὴν κεφαλὴν καὶ ἡμεῖς τὸ σῶμα, ἐναντίον τῆς ὁποίας «πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν» (Ματθαίου ις'. 16—18).

Ὁμολογοῦμεν ἐπίσης μετὰ τοῦ Ἀποστόλου, ὅτι «ἡ Ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, στῦλος ἐστὶν καὶ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας» (Α'. Τιμ. γ'. 15) καὶ ὅτι οὐδεὶς δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὴν διαβεβαίωσιν αὐτῇ.

Ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει ΑΛΗΘΕΙΑ.

Μία Κεφαλὴ. Ἐν Σῶμα. Πάντες ἠνωμένοι ἐν Χριστῷ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ.

Ἰδοὺ διατὶ εἶναι τελείως ἀδύνατον νὰ ὑπάρχουν, δύο, τρεῖς ἢ καὶ περισσότεραι ἐκκλησίαι ταυτοχρόνως διεκδικήσασαι τὸν τίτλον τῆς ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ καὶ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ, καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ διηλωμεν περὶ ἑνώσεως τῶν «Ἐκκλησιῶν» ἀποδίδοντες ταιοποιητικῶς τὴν ιδιότητα τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἑτεροδόξους κοινότητας. «Μεμερίσται ὁ Χριστός» ἐρωτᾷ ὁ Ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος τοὺς χριστιανούς τῆς ἐποχῆς του. (Α'. Κορινθ. α'. 13).

Μεμερίσται ἡ Ἐκκλησία; ἐρωτοῦμε τοὺς χριστιανούς τῆς ἐποχῆς μας!

Αὐτὸ τὸ ὁποῖον διὰ τὸν ἀπόστολον ἦτο ἀδιανόητον, δυστυχῶς οἱ ψευδοδιδάσκαλοι τῆς ἐποχῆς μας προσπαθοῦν νὰ τὸ πραγματοποιήσουν μετὰ τὴν διδασκαλίαν των περὶ «κλάδων τῆς Ἐκκλησίας.» Διὰ τοῦ δόγματος τούτου «τῶν κλάδων τῆς Ἐκκλησίας», ὁμολογοῦν ὅτι ὁ κορμὸς ἐγήρασεν καὶ ὅτι ὁ θάνατός του καὶ νέκρωσίς του ἐπίκεινται. Ζητοῦν δὲ νὰ ζωογονήσουν παντοτρόπως τὸν κορμὸν αὐτὸν ἐμβολιάζοντες του διαφόρους «κλάδους».

Ἐὰν ὁ κορμὸς δηλαδὴ τὸ σῶμα διεσέθη καὶ ἐπομένως ἐνεκρώθη, τί ἀπέγινε ἄραγε μετὰ τὴν Κεφαλὴν; Ἄρα γε ζῇ εἰσέτι Χριστός; Τυγχάνει ἀληθῶς τάχα Υἱὸς τοῦ Ζώντος Θεοῦ; Εἶναι πραγματικῶς Παντοδύναμος ὅπως ὁ Πατὴρ Του; Διατὶ δὲν ἐπροστάτευσε

τὸ Σῶμα Του ἀπὸ τὴν διαίρεσιν καὶ τὸν θάνατον, τὴν στιγμήν καθ' ἣν ὑπεσχέθη, ὅτι «πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσιν» ἐναντίον Του; (Ματθαίου ις'. 18).

Χάνομεν τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀποδεχόμενοι τὴν θεωρίαν μᾶς δῆθεν Ἐκκλησίας δισημεμένης εἰς κλάδους. Ἄπαγε τῆς βλαστημίας.

Ὁμολογοῦμεν τὴν Ἐκκλησίαν, Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικήν, ἐγκαθιδουθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀγίων Αὐτοῦ Ἀποστόλων καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας ὑπάρχουν ἀδιασφάλτως ἐνωμένοι οἱ Χριστιανοὶ (οἱ ὄντως μέλη Αὐτῆς) κάθε ἐποχῆς καὶ κάθε ἔθνους.

Ἀντὶ τῆς ὁμολογίας μας αὐτῆς καὶ τῆς πίστεώς μας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς Σῶμα Χριστοῦ, μᾶς προτείνουν πίστιν πρὸς ἓνα Χριστὸν χωρὶς Ἐκκλησίαν. Δυνάμεθα ἄραγε νὰ ἀποδεχθῶμεν τὴν Κεφαλὴν ἄνευ τοῦ Σώματος; Δυνάμεθα ἄρα γε νὰ χωρίσωμεν τὸν ζῶντα Χριστὸν τῆς Ἐκκλησίας Του;

Ἰδοὺ διατὶ ὁμολογοῦμεν τὸν Χριστὸν τῆς Ἐκκλησίας ἀχώριστον, ὡς ἐν Αὐτῇ ἐνοικοῦντα καὶ ἐν Αὐτῇ ἀποκαλυπτόμενον. «Ζῶ δὲ σὺκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός.» (Γαλάτας β'. 20). Ὁ Χριστιανὸς δὲν ὀφείλει ἀπλῶς νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν θεότητα τοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐπίσης ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, δηλαδὴ νὰ ζῇ ἐν Χριστῷ.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δὲν ζῇ ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὲν τὴν δέχεται ὡς τὸ θεμέλιον τῆς Ἀληθείας καὶ χωρὸν τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως, δὲν δύναται νὰ ὀνομάζεται χριστιανὸς ὑπὸ τὴν πλήρη τῆς λέξεως ἐννοίαν.

Ὅταν ὁμολογῶμεν περὶ ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν, ἐννοοῦμεν τὴν ἑνωσὶν πασῶν τῶν τοπικῶν ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦσι τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ὑπὲρ ταύτων δεσμέψαι τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας αὐτῶν ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ ἀληθείᾳ. Ὑπὲρ ταιαύτης ἐνώσεως δέεται ὁ Κύριος ἐν τῇ ἱερατικῇ Του προσευχῇ λέγων: «Ὁὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς Μοι, ὅτι σοὶ εἰσὶν...» (Ἰωάννου ις'. 9)

«Πάτερ Ἄγιε τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματι Σου, ὃς δέδωκάς Μοι, ἵνα ὦσιν ἐν καθῶς Ἡμεῖς... Ἐγὼ ἐν αὐτοῖς καὶ Σὺ ἐν ἑμοί, ἵνα ὦσιν τετελειωμένοι εἰς ἓν...» (ις'. 11,23).

Ἀς ὑπογραμμίσωμεν καλῶς τοὺς λόγους: «ὍΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΡΩΤΩ».

Τὸ Μυστήριον τῆς Θεανθρωπίνης ἐνότητος τυγχάνει ἀπώθημενον, ὑπερβαίνει τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου, πλην ὅμως ἀποκαλύπτεται καὶ πραγματοποιεῖται ἐν τῇ

Εκκλησία.

«Εάν δέ... ὁ ἀδελφός σου... μὴ ἀκούσῃ... εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ· εἰάν δὲ καὶ τῆς Ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἔστω σοι ὡς περὶ ὁ ἐθνικός καὶ ὁ τελώνης» (Ματθαίου ιη'. 17) ἔλεγεν ὁ Χριστὸς τοῖς Ἰουδαίοις· Τί θὰ ἔλεγε σήμερον εἰς τοὺς χριστιανούς, οἱ ὅποιοι δὲν ὑπακούουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν;

Τὸ θεμέλιον τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς ἔγκειται εἰς τὴν ἐλευθέραν ἀποδοχὴν τῶν ἐντολῶν τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ πιστότητα εἰς τὰ δόγματα Τῆς, τοὺς κανόνες Τῆς, τὰς διατάξεις Τῆς, μὲ μίαν λέξιν, εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τῆς αὐθεντίας τῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὁποία «οὐδοτομεῖ τὸν Λόγον τῆς Ἀληθείας». Οἱ «εὐχωρισμένοι ἀδελφοί» μας, πληροῦν ἀράγε τὰς προϋποθέσεις αὐτὰς;

«Μὴ νομίσῃτε ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν· οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἀλλὰ μάχαιραν (ἦγον διαίρεσιν : Λουκᾶς ιβ'. 51)... ἦλθον γὰρ διχάσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ θυγατέρα κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ νόμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς (Ματθ. ι'. 34—36). Ὁ Χριστὸς λοιπὸν διὰ τῶν προφητικῶν Αὐτοῦ ὀφθαλμῶν προσεῖδε τὴν διαίρεσιν. Ἐν τῇ Θεῇ Του Οἰκονομίᾳ ὁ Σωτὴρ ἠθέλησεν τοιοῦτοτρόπως νὰ προστατέυσῃ τὴν Ἐκκλησίαν Του ἀπὸ τὴν ἀνάμixin τῆς μὲ τὸν κόσμον, ὥστε νὰ διαφυλαχθῇ ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ Του καθαρὰ καὶ ἀμυγῆς. Δυνάμεθα τάχα νὰ ἐξαναγκάσωμεν τὸν εἰπόντα «οὐκ αἱ ὁδοὶ μου ὁδοὶ ὑμῶν» ν' ἀποδεχθῇ τὰ ἀνθρώπινα κριτήριά μας καὶ νὰ βαδίσωμεν πρὸς μίαν λογικὴν ἑνωσιν κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ τοῦ κόσμου; Ἀνὲν εἶναι διὰ τῆς ἀποκρίψεως τῶν διαφορῶν μας, ὅπου θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἑνωσιν. Συμφέρει καλλίτερον νὰ ἐξηγησώμεν τὴν πλάνην διὰ λόγων ἴσως πικρῶν πλὴν εἰλικρινῶν καὶ ἐν ἀγάπῃ, ἀντὶ νὰ προσφέρωμεν ἑτεροδόξους ὅφιν εἰς τοὺς αἰτοῦντας παρ' ἡμῶν ἰχθύεις. (Ματθ. ζ'. 10 — Λουκᾶς ια'. 11).

Ἀνάγκη ἐπίκειται εἰς ἡμᾶς κατηγορηματικὴ νὰ ὁμολογήσωμεν δημοσίως καὶ σταθερῶς τὴν ΑΛΗΘΕΙΑΝ, ὡς αὕτη διαφυλάχθη ἐν τῇ Ἀγίᾳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ οὐχὶ μόνον ἐν λόγοις ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ζωῇ ἡμῶν. Φέρομεν βαρεῖαν εὐθύνην. Νὰ διασφαλίσωμεν τὴν ΑΛΗΘΕΙΑΝ, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Κύριος ἐσταυρώθη, οἱ ἀπόστολοι ἐκαυπάθησαν, οἱ μάρτυρες ἔχρυσαν ποταμούς ἀιμάτων, οἱ ἀσκηταὶ ἀντιμετώπισαν τοὺς πειρασμοὺς τῆς ἐρήμου. Ὁ Κύριος μᾶς προειδοποίησεν, ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλῳ νὰ μαρτυρήσωμεν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας «ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ» (Μάρκον η'. 38) ἀλλὰ ἀντιθέτως λέγει. «ΕΝ Τῷ ΚΟΣΜῳ ΘΛΙΨΙΝ ΕΞΕΤΕ, ΑΛΛΑ ΘΑΡΣΕΙΤΕ, ΕΓΩ ΝΕΝΙΚΗΚΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ». (Ἰωάννου ις'. 33). Ἡ Νίκη αὐτῇ τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ θεαματικὰς ἐπιδείξεις, οὔτε ἀπὸ τὸν πᾶσιν θυσιᾷ προσυλητισμὸν, οὔτε ἀπὸ πᾶν ὅτι ἀποτελῇ σήμερον τὸν πειρασμὸν τῶν νεοτεριστῶν. Ἐν τῇ πληρώματι Τῆς ἡ Ἐκκλησία οὐδενὸς ἔχει ἀνάγκην τῶν ἐν τῷ κόσμῳ. Ὡς λυχνία ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ ἀναφθεῖσα, φωτίζει καὶ λαμπρύνει τὰ σύμπαντα, καὶ τὰ τέκνα Τῆς εἶναι «τὸ Φῶς τοῦ κόσμου» (Ματθαίου ε'. 14).

Αἱ διαφοραὶ πρὸς οἱ «εὐχωρισμένοι ἀδελφοί» ἰσχυρίζονται, ὅτι ἀποτελοῦν ἀπλᾶς ἀσημάντους διαφορὰς ἀνθρωπίνης φύσεως, εὐκόλως ὑποσηφιδουμένας δι' ἐνὸς ἀδελφικοῦ ἀσπασμοῦ καὶ τῆς λήθης τοῦ παρελθόντος, εἰς τὴν πραγματικότητά ἀποτελοῦν κεφαλαιώδη προβλήματα ἐν τῇ μαρτυρίᾳ τῆς ΑΛΗΘΕΙΑΣ.

Ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν νὰ γεφυρώσουν τὴν ἀβυσσὸν πρὸς μᾶς χωρίζει ἀπὸ τοὺς ἑτεροδόξους «ἀδελφοί» μας διὰ συναισθηματικῶν ἐκδηλώσεων στοργῆς, οὐδὲν ἄλλο κατορθοῦν εἰμὴ τὸ νὰ εὐρύνουν τοῦτο τὸ χάσμα διὰ τῆς ἀδιαφορίας πρὸς τὴν ΑΛΗΘΕΙΑΝ, ἥτις εἶναι ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ.

Εἶναι δυνατόν νὰ ἰσχυρισθῇ κανεὶς, ὅτι τὰ δόγματα πρὸς ἀποτελοῦν τὸ θεμέλιον τῆς Σωτηρίας μας, δὲν ἔχουν παρὰ ἀπλῶς σχετικὴν σημασίαν; Ὅστις ἐγείρεται κατὰ τῶν δογμάτων, κατὰ τῆς ΑΛΗΘΕΙΑΣ δηλαδὴ καὶ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ἐγείρεται. Ἡ Ἐκκλησία εἶχεν ἀνέκαθεν εὐδιάκριτα τὰ θεοθεσίᾳ τῆς καὶ φύλακας τοῦτων ἀγρόπνους : τοὺς Πατέρας'.

Ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ ἐνωθῇ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν, ὁφείλει προτίστως νὰ ὁμολογήσῃ τὴν Ὁρθόδοξίαν ἀπορρίπτων πᾶν τὸ πρὸς αὐτὴν ξένον. Τοιοῦτοτρόπως ἀντελαμβάνετο τὸ ζήτημα καὶ ὁ ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος, ὅταν ἔλεγε : «ἀλλὰ καὶ ἐάν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω.» (Γαλάτας α'. 8). Διὰ τοὺς πατέρας μας ἐν τῇ πίστει, κάθε στιγμὴ καὶ κάθε ἰωτα τῆς Θεῆς ΑΛΗΘΕΙΑΣ ἔσχεν ἰσχὺν ἀπόλυτον.

Τὸ ὄνειρον τῆς συμμετοχῆς ἀπὸ κοινοῦ εἰς τὸ Ποτήριον τοῦ Κυρίου καὶ τῆς συλλειτουργίας, τὰ ὁποῖα δῆθεν ὀφείλουσαν νὰ μᾶς ἐνώσουν μετὰ τῶν «ἑτεροδόξων ἀδελφῶν μας» θὰ παραμείνουν χεῖμας, μέχρις ὅτου οἱ ἀδελφοὶ αὐτοὶ δὲν ὁμολογήσουν τὸν ἱδίον Χριστὸν ἐντὸς τοῦ πληρώματος τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ ἀπάθεια τῆς πίστεως πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀποτελεῖ τὸν ἐπ' ἀριθμὸν ἓνα κίνδυνον τῶν χριστιανῶν τῆς ἐποχῆς μας.

Ἐνεκα τῶν προαναφερθέντων, τὸ συνέδριόν μας ἀπεφάσισε ν' ἀπευθύνῃ τοῦτο τὸ διάγγελμα πρὸς τοὺς πιστοὺς τῆς ὑμετέρας Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀντικῆς Εὐρώπης. Ὁ καιρὸς ἐφύλασεν πλέον νὰ ὁμιλήσωμεν ἐντίμως καὶ ἀπεριφράστως, νὰ ὀνομάσωμεν τὰ πράγματα διὰ τοῦ πραγματικοῦ τῶν ὀνόματος, ὥστε νὰ μὴ πλανηθῇ οὐδεὶς τῇ ἡμετέρᾳ ὑπατιότητι, οὔτε νὰ δημιουργηθοῦν ὄνειρα φαντασιώδη καὶ ἀπραγματοποιήτα.

Ἄς ὁμολογήσωμεν δημοσίως καὶ γενναιοφρόνως τὴν πίστιν μας εἰς τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, μεμνημένοι τῶν λόγων τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ: «Ὅς γὰρ εἰάν ἐπαισχυνθῇ Με καὶ τοῖς ἑμῖς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ Τίς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνηθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς Αἰτοῦ μετὰ τῶν ἁγγέλων τῶν ἁγίων» (Μάρκον η'. 38)· ὡς καὶ τῶν ἀποστολικῶν ρήσεων: «Ἄρτι γὰρ

Εισφοραὶ ὑπὲρ τοῦ Οἰκοτροφείου

Ι. Ν. Ἀγ. Σπυρίδωνος Λαμίας	1.635	κ. Κόφραλης	70
Ι. Ν. Ἀγ. Ἀχιλλείου	560	Ἀνώνυμος	20
Ι. Ν. Ἀγ. Ἀγ. Δημητρίου Ἀμφιάλης	1.143		
Μιχαὴλ Δεμερτζής (Σάμος)	100	Σύνολον	7.397
Ἀνώνυμος Παγώνδης	60		
Εὐάγγελος Τρεμπέλης	100		
Ματρώνα μοναχὴ καὶ Ὑλγα Γρηγοριάδου	700		
Ἀρχ. Νήφων Ἀστυφίδης	100		
Ι. Ν. Ἀγ. Θεοδώρων	599		
Ι. Ν. Τριῶν Παρθένων	100		
Ι. Ν. Τριῶν Ἱεραρχῶν (Δράμας)	1.080		
Ἱερὸς Δημ. Κασιδής	160		
κ. Ἰωακείμης Θ.	200		
Ἀνώνυμος	200		
Ἀνώνυμος κυρία	500		
Εὐφρόνη Παπαζογλου	70		

Σὺ τί προσέφερες διὰ τὸ Οἰκοτροφεῖον;

Τὸ ὑψηλὸν ἔργον τῆς ἀγάπης προχωρεῖ.

Τὸ «δύλεπτον τῆς χήρας» μᾶς ἔφερε εἰς τὴν εὐ-
χάριστον θέσιν νὰ θαυμάζωμεν ἕνα κολοσσόν.

Τὸ κτίριον τοῦ «Οἰκοτροφείου» μας εἶναι δημι-
ούργημα ὅλων τῶν εὐλαβῶν Χριστιανῶν, οἱ ὅποιοι
προσέφερον καὶ ἀπὸ τὸ ὑστέρημά των ἀκόμη διὰ τὴν
ἀνέγερσίν του.

Προκειμένον ὁμως νὰ ολοκληρωθῇ ἀπαιτοῦνται
καὶ ἄλλα χρήματα.

Παρακαλοῦμεν ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀντι-
λαμβάνονται καὶ κατανοοῦν τὰς μεγάλας ὑπηρεσίας
ποῦ θὰ προσφέρῃ τὸ Οἰκοτροφεῖον εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν
ἀγῶνα, νὰ τὸ βοηθήσουν συνεισφέροντες τὸν ὀβολόν
των διὰ τὴν ἀποπεράτωσίν του.

Ἐς προσφέρουμε ὅλοι τὸ κατὰ δύναμιν ὑπὲρ τοῦ
ἱεροῦ τούτου ἔργου ποῦ ὅταν τελειώσῃ, θὰ ἀποθῇ ἡ δό-
ξα καὶ τὸ καύχημα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Σὺ ποῦ διαβάσεις τίς γραμμὰς αὐτές, τὰ θὰ δώ-
σῃς διὰ τὸ Οἰκοτροφεῖον;

ἀνθρώπους πείθω ἢ τὸν Θεόν; (Γαλάτας α'. 10).

Ἐς ἔχσωμεν ἐνσυνειδητῶς καὶ ἐν καρδίᾳ ἐν τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ, διὰ νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν ΑΛΗΘΕΙΑΝ διὰ
τῆς ζωῆς ἡμῶν. Εἰς ὅτινα ἐδόθη πολὺ καὶ πολὺ ζητη-
θῇσεται.

«Οὕτω λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν
ἀνθρώπων, ὥπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δο-
ξάσωσι τὸν Πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».
(Ματθαίου ε'. 16).

Ἀναδρομὴ εἰς τὴν Ἱστορίαν

Εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν τὴν Ἱστορίαν, καὶ
πρὸ παντὸς τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἑνδόξου Ἑλληνικοῦ
ἔθνους ἡμῶν, διὰ νὰ ἀντλῶμεν τὰ ἐξ αὐτῆς διδάγ-
ματα διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον.

Ὁ Θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ πρῶτος Διδά-
σκαλος καὶ Πατὴρ ἡμῶν ἐν Χριστῷ, γράφει τὰ ἐξῆς,
ὡς ὄργανον τῆς χάριτος πρὸς τοὺς Χριστιανούς ὅλων
τῶν αἰώνων: «Ὁ σ α γ ά ρ π ρ ο σ ε γ ρ ά φ η ς
εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν π ρ ο σ ε γ ρ ά φ η ς.. (Ρωμ. ΙΕ' 4) καὶ ἄλλαχού:
«Ἀναμνησέσθε τὰς πρότερον ἡμέρας, ἐν αἷς φωτι-
σθέντες, πολλὴν ἀθλήσιν ὑπερμείνατε παθιμάτων».
(Ἑβρ. Ι'. 32)

Ἡ Ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Διὰ τοῦτο τὰ εἰς
παρομοίας πρὸς τὸ παρὸν περιστάσεις τοῦ παρελθόν-
τος παθήματα, πρέπει νὰ γίνωνται εἰς ἡμᾶς μαθήματα.

Τὸ ἀπὸ Θεοῦ εὐλογημένον ἡμῶν ἔθνος μισεῖται
δωρεάν ἀπὸ τοὺς πολλούς ἐχθρούς του. Ἐγείρει τὸν
κατ' αὐτοῦ φθόνον των τὸ ἐνδοξὸν παρελθόν του, ἡ
ἔθνη τῆς παραδόσεως, «ἥτις εἶναι ἡ πλουσιωτέρα τῆς
τῶν ἄλλων ἔθνων τῆς γῆς εἰς ὅγκον πολυτιμο-
τάτων στοιχείων καὶ ἀσπυρτίως ἀνωτέρα ποιητικῶς»,
ὡς ἐγράψαμεν εἰς προηγούμενον ἄρθρον. Ἐπιδιώκουν
τὴν διὰ παντὸς τρόπον κατάλυσίν του.

Τὸ πολυτιμώτατον δὲ στοιχεῖον τῆς παραδόσεώς
του εἶναι ἡ ἱερὰ παράδοσις του. Ἀπὸ τῆς συντάξεως
τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας οἱ Ἕλληνες ἐθεωρήθη-
σαν καὶ ἀνεγνωρίσθησαν ὡς θεματοφύλακες τῆς Ὁρ-
θοδοξίας, ἀλλὰ καὶ ἡ Ὁρθοδοξία, ὡς ἡ κρατύνουσα αὐ-
τοὺς δύναμις. Ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία,
κατὰ τὴν διάφορειαν τῆς μακροῦς δουλείας των, «ἐπισυ-
νάγουσα αὐτοὺς ὡς νοσσία ἐπὶ τὰς πτέρυγας της»
(Ματθ. ΚΓ' 37) διετήρησε τὴν φλόγα τῆς πίστεως
των ἁσβεστον, ἀλλὰ καὶ τὸν ἔθνησμον των ἀχμαιοτά-
των. Ἡ ἐπιβίωσις ἡμῶν ὡς ἔθνος ὀφείλεται, κατὰ
κοινὴν ὁμολογίαν, εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, θεωρουμένη
ὡς θαῦμα καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἐχθρούς της.
«Ὁ Θεός, ἔγραφεν ὁ Μελάγχθων, στενὸς συνεργάτης τοῦ Προ-
τεργάτου τῆς Διαμαρτυρήσεως Λουθήρου, κατὰ τρόπον θαυμα-
στὸν ὡς ξειμεγάλην Ἐκκλησίαν τῆν Ὁρθόδοξον, εἰς τὴν Θράκην
καὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα,

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

14

Ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐπαγορευνοῦσα πάντοτε ἐπὶ τοῦ Ἀθανασίου, ὥθησε τὸν Ἀρσένιον νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Τύρον, ὅπου καὶ ἐκρύπτετο. Ἡμέ-

ὅπως τὸν παλαιὸν καιρὸν ἔσω-
σε τοὺς τρεῖς παῖδας ἀπὸ τὴν
φλόγα τῆς χαλδαϊκῆς καμίνου»
(Ζωὴ τοῦ Διαμαρτυρούμενου σελ.
43)

Ἀλλὰ καὶ τὰ πρόσφατα γεγονότα, τὸ ἔπος τῆς Ἀλβανίας, τὸ ὁποῖον κατέπληξε τὴν ἀνθρωπότητα ὅλην, καὶ ἡ ἀπολύτρωσις μας ἀπὸ τὰς ὁδοὺς τῶν ἀθέων, μαρτυροῦν τὸ ἀκατάβλητον ψυχικὸν σθένος τὸ ὁποῖον ἀντλεῖ ὁ λαὸς μας ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν του, ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν του, τὴν ὁποῖαν δυστυχῶς προσπαθοῦν νὰ νοθεύσουν οἱ ἐκ τῶν ἔξωθεν καὶ τῶν ἔσωθεν δρῶντες πρὸς τοῦτο ποικιλώνυμοι ἑτεροδόξοι.

Δὲν εἴμεθα μισαλλόδοξοι, ἀλλ' οὔτε καὶ μνηστικάκοι δι' ὅσα εἰς βάρος ἡμῶν ἐνήργησαν κατὰ τὸ παρελθὸν οὔτοι. Εἴμεθα ὅμως ὑποχρεωμένοι νὰ ἐνθυμώμεθα τὰς κατὰ τὸ παρελθὸν καθ' ἡμῶν μεθόδους τῶν καὶ τὰς ὅσας ἐπέφερον καταστροφὰς εἰς τὸ ἐδλογημένον ἡμῶν Ἔθνος.

Πολλοὶ νομίζουν, ὅτι δὲν ὑφίστανται σήμερον αἱ προθέσεις τοῦ παρελθόντος εἰς αὐτοὺς. Ἄν ὅμως προσέξωμεν καλῶς θὰ ἀντιληφθῶμεν, ὅτι οἱ αὐτοὶ σκοποὶ ὑπάρχον καὶ σήμερον διὰ τὴν καταβρόχθισιν τῆς Ὁρθοδοξίας, αἱ μέθοδοι μόνον ἥλλαξαν. Ὅτι δὲν ἐπέτυχον διὰ τῆς βίας, προσπαθοῦν νὰ ἐπιτύχουν σήμερον διὰ τῆς δολιότητος.

Διὰ τοῦτο εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη νὰ ἐπιστρατεύσωμεν ὅλας ἡμῶν τὰς δυνάμεις, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ τοῦ παρελθόντος πολύτιμα διδάγματα νὰ ἀντλήσωμεν, διὰ νὰ ἀμυνθῶμεν κρατερῶς κατὰ τῶν ὑποῦλων ἐχθρῶν μας.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπεφασίσαμεν νὰ καταχωρίζομεν εἰς τὴν στήλην ταύτην ὡρισμένα ἱστορικὰ κείμενα κατὰ πιστὴν ἀντιγραφὴν ἐξ ἱστορικῶν βιβλίων ἀδιαβλήτων. Οἱ ἀναγνώσται μας θὰ γνωρίσουν διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑθνους τῶν εἰς ὅσα ἀφροσύνην τὴν Ὁρθοδοξίαν του, διὰ νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀντιλαμβάνονται τοὺς ὑπὸ τὴν δρασὶν τῶν προβάτων βαρεῖς λύκους, οἵτινες ποικιλοτρόπως λημαινόμενοι τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν τῶν τῶν τῶν προβάτων φθορὰν κατεργάζονται.

Ὡς πρόσχειρον παράδειγμα προβάλλομεν τὸ τῆς Νοτίου Ἰταλίας καὶ τῆς Σικελίας πᾶν τῶν ποτε ἀκραιφνῶν Ἑλλήνων ἀδελφῶν μας, κατοίκων χωρῶν, αἵτινες ἔφερον τὸ ὄνομα «Μεγάλη Ἑλλάς» ὡς κατοικοῦμενοι ὑπὸ Ἑλλήνων.

Μέχρι τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ὑπῆρχον εἰς τὰς

ὡς τινὰ ἐγίνετο λόγος περὶ αὐτοῦ εἰς τι κατηλεῖον τῆς πόλεως ὑπὸ στελεχῶν τινῶν τῶν Ἀρειανῶν, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζον τὸ κοινοφύγετόν του. Κατ' εὐτυχὴ σύμπτωσιν εὐρίσκοντο τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸ κατηλεῖον καὶ ἐμπιστοὶ τινὲς τοῦ Διοκλητοῦ τῆς πόλεως Ἀρχελαῶν, οἵτινες διεβίβασαν ἀμέσως εἰς αὐτὸν τὰ ὅσα περὶ Ἀρσενίου ἤκουσαν. Χωρὶς δὲ ἀναβολὴν τινα ἀνεξιμήθη καὶ συνελήφθη ὁ κρυπτόμενος, ὁστις ἠονήθη κατ' ἀρχὰς τὴν ταυτότητά του, εἰπὼν ὅτι ἦτο ἄλλος τις. Ὅταν ὅμως ὠδηγήθη εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως Παῦλον, ὅστις ἀπὸ μακροῦ ἐγνώριζεν αὐτόν, ἠναγκάσθη ὁ Ἀρσένιος νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀπάτην καὶ τὸν δόλον.

Ἡ ἐπακολούθησας ἀνάκρισις ἀπέδειξε, ποῖα κακοήθεια ψυχῆς καὶ ποῖα ἀσυνειδήσια ἐνέπνευσε καὶ ὑπεστήριξε τὰς κατὰ τοῦ Ἀθανασίου σικοφαντίας. Ὁ Ἀρσένιος ἐδωροδοκῆθη ἀπὸ τοὺς Ἀρειανούς διὰ νὰ ἀποκρίνῃ τὸν ἑαυτόν του, προσποιούμενος ὅτι ἐθανατώθη καὶ δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῇ ζωῇ.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπληροφορήθη πάντα ταῦτα ἀπὸ τε τὸν Ἀθανάσιον καὶ τὸν Διοκλητὴν τῆς Τύρου. Ἀγανακτήσας δὲ ὑπερβολικὰ κατὰ τῶν ἀσυστόλων σικοφαντῶν τοῦ Ἀθανασίου, διέταξε τὸν Δαλμάτιον νὰ ἀναστείλῃ πᾶσαν κατ' αὐτοῦ δίωξιν, συγχρόνως δὲ ἔγραψε καὶ ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἀθανάσιον, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐξέφραζε πᾶσαν τὴν κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ ἀπέχθειάν του. «Ὁ Θεὸς εἶδε νὰ σὲ διαφυλάτῃ, ἀδελφε ἀγαπητέ», ἔγραψεν ἐν κατακλείδι εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ὁ Αὐτοκράτορος.

Τοιοῦτοτρόπως ὅλη ἡ κατὰ τοῦ Ἀθανασίου σκευωρία ἔσχε τοιαύτην ἐξέβασιν, τὴν ὁποῖαν οἱ Ἀρειανοὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῶν, ἀποδειχθέντες ἐκ τῶν πραγμάτων αἰσχροὶ καὶ ἀσυνειδήτοι συ-

χώρας ταύτας μεγάλοι Ὁρθόδοξοι Ἑλληνικαὶ Κοινότητες, ἐξαρθόμενοι ἐκ τοῦ Ὁρθοδόξου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ποῦ εἶναι σήμερον οἱ ἀκραιφνεῖς αὐτοὶ Ἕλληνες; Κατόπιν ἀφορητῶν πιέσεων, ἀλλὰ καὶ τῆς ὑπόλου δράσεως τῆς καταθραπένης Οὐνίας, ἐξελατινίσθησαν. Χάσαντες τὴν Ὁρθοδοξίαν τῶν, ἔχασαν τὸν ἐθνισμόν καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν οἱ πολλοί.

Τὸ θλιβερόν τοῦτα ἱστορικὸν γεγονὸς πρέπει νὰ καταστήσῃ προσεκτικὸς τοὺς Ἑθνικοὺς Κυβερνήτας τοῦ νῦν καιροῦ, εἰς τὰ ὅσα ἀκούουν περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπὸ ἑτεροδόξους, ἀλλὰ καὶ ὁμοδόξους διήθεν φιλενοτικούς.

Πάντα τὰ φληναφήματα τούτων πρέπει νὰ θεωρηθῶν ὡς ἄσματα δολερῶν Σειρήνων, διότι τοιαῦτα εἶναι ἐν τῇ πραγματικότητι, καὶ νὰ σφραγίσωμεν τὰ ὅτα μας, ὡς ἔπραξέ ποτε ὁ σοφὸς Ὀδυσσεύς, διὰ νὰ ἀντιπαρέλθωμεν τὸν ἐκ τούτων κίνδυνον χωρὶς ζημίας.

(Ἀκολουθεῖ)

κοφάνται.

Κεφάλαιον Δ'

Ἡ μετάνοια τοῦ Ἀρσενίου — κατάρρευσις τῶν Μελιτιανῶν — περιοδεία τοῦ Ἀθανασίου.

Ὁ δοκισσόμενος τοὺς σοφούς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν Παντοκράτωρ Θεός, χρησιμοποιεῖ πολλάκις καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν κακίαν τῶν ἁμαρτωλῶν πρὸς ἐξυτηρέτησιν τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν εἰς τὴν Ἱστορίαν πολλοὺς ἐναρέτους, οἵτινες ποικιλοτρόπως δοκιμασθέντες ἀπὸ τὴν κακίαν τῶν ἁμαρτωλῶν, εἰς τὸ τέλος, ὅχι μόνον δὲν ἐξημώθησαν ἀπὸ τὴν κακότητα τῶν ἐχθρῶν των, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἀπεκόμισαν ὠφέλειαν μεγάλην.

Τούτ' αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὰς κατὰ τοῦ Μεγάλου Πατριάρχου συκοφαντίας τῶν ἐχθρῶν του. Ἐδόθη διὰ τούτων ἀφορμὴ νὰ διαλάβῃ ἐπισιμότερον ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ὁσιότης του, καὶ νὰ αὐξηθῇ κατὰ συνέπειαν ἡ δημοσιότης του. Ὁ πρὸς αὐτὸν σεβασμὸς τοῦ λαοῦ ᾠξήθη, καὶ τὸ γόητρόν του ἀνιῆθη.

Ὁ Νικομηδείας Ἐδσέβιος, ὁ ἀμετανόητος καὶ κακοήθης οὗτος Ἀρειανὸς Ἐπίσκοπος, ἐφρόναζε κυριολεκτικῶς μετὰ τὴν διαφύευσιν τῶν ἐλπίδων του. Ἐσίγησεν ἐν τούτοις, ἀναμένων ἄλλην τινὰ εὐκαιρίαν εἰς τὸ μέλλον.

Δὲν συνέβη ὅμως τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὸν δυστυχῆ Ἀρσένιον. Ὅταν ἐπανῆλθεν οὗτος εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν του, ἀνέκρινε τὸν ἑαυτὸν του καὶ συνῆλθεν. Ἠσθάνθη ἐντροπὴν διὰ τὸν ρόλον ποῦ ἔπαιζε, καὶ μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἀπεφάσισε νὰ σπρωθῇ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καταπτώσεως, εἰς τὸ ὅποιον ἡ πλάνη τὸν ᾤδησεν.

Ὁ Ἀρσένιος ἦτο Μελιτιανός, κατορθώσας νὰ συμπαρασύρῃ εἰς τὴν πλάνην του ὁλόκληρον σχεδὸν τὸν λαὸν τῆς Ἐπιορίας, τῆς ὁποίας προϊστάτο.

Μετανοήσας ἤδη, ἐπανεφύερε καὶ τὸ πῶμνιον του εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ἐπὶ πλέον δὲ ὁ Ἀθανάσιος ἔλαβεν ἡμέραν τινά, ἐπιστολὴν του, ἐν τῇ ὁποίᾳ προσαγορεύων αὐτὸν «Μακάριον Πάπαν» τὸν ἐπληροφόρει ὅτι, διακόψας πᾶσαν μετὰ τῶν πρώτων ὁμοφρόνων του σχέσιν, ἐπανερχεται εἰς τὴν δοθόδοξον Καθολικὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τῆς ὁποίας προϊστάμενον ἀναγνωρίζει αὐτόν, καὶ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἐξαρτᾶται ἀπολύτως ἐξ αὐτοῦ.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ Ἀρσενίου σινεζίνησε θαύματα τὴν εὐαίσθητον τοῦ Ἀθανασίου καρδίαν. Ὅταν δὲ μετ' ὀλίγον ἐδέχθη καὶ τὴν ἐπισκεψίν του εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, διελέθη πᾶσα παρεξήγησις καὶ ψυχρότης ποῦ ἐφύετο κατὰ τὸ παρελθὸν εἰς τὰς σχέσεις των.

Τὸν Ἀρσένιον ἠκολούθησε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ αὐτὸς ὁ Ἀσχηγὸς τῶν αἵρετικῶν Μελιτιανῶν Ἰωάννης ὁ Ἀσχαρ, ὅστις δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα διεδήλου τὴν μετάνοιάν του. Οὕτω διελύθη τελείως ἡ αἵρετικὴ παραφικία, μετὰ τὴν μετάνοιαν τοῦ Ἀσχηγοῦ αὐτῆς.

Μετὰ ἐπιταγῇ ἀσχερατείας, πλήρη διωγμῶν καὶ σκληρῶν ἀγώνων ἤρρισε νὰ ἀνασπῇ ἡσυχίας ὁ Ἀθανάσιος. Οἱ ἐχθροὶ του ἐφαίνοντο ἐξηντλημένοι κατόπιν τῆς διαφύεσεως τῶν ἐλπίδων των, οὗτος δὲ

ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρόνου του. Περισσότερον ἢ ἄλλοτε τετημημένος καὶ ἀσφαλής. Δὲν ἐγνώριζε θεαίως τὶ τὸν ἐπιφύλασσε τὸ μέλλον ἀλλὰ δὲν ἀνησυχεῖ περὶ τούτου. Πλήρης ἐμπιστοσύνης καὶ ἐλπίδος εἰς τὴν Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, ἐπωφελήθη τῆς ἡσυχίας ταύτης πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ποιμαντικῶν του καθηκόντων. Ἀπεφάσισε νὰ περιοδεύσῃ καὶ πάλιν ὅλην τὴν ἐκτεταμένην παροικίαν του.

Ὁ ὄνος λοιπὸν ἐτέθη καὶ πάλιν εἰς κίνησιν. Ἦτο τὸ μοναδικὸν ὄχημα τοῦ Πάπα καὶ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, ὅστις συνοδευόμενος ἤδη καὶ ἀπὸ προσκυτέρους καὶ διακόνους ἤρρισε τὴν περιοδείαν του. Ἐπροχώρησε μέχρι τῆς ἀνω Θηβαίδος, παρὰ τὸν ἀφόρητον καύσωνα καὶ τοὺς σκληροὺς κόπους, εἰς ἓν καὶ μόνον ἀποβλέπων, εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἀκολουθῶν τὰς ὁχθὰς τοῦ Νείλου, ἔφθασεν εἰς τὰς Ταβέννας, νῆσον τινὰ τοῦ Νείλου, ἣτις ἦτο ἄλλοτε ἀκατοίκητος σχεδόν. Ἀπὸ τινων ὁμοῦ ἐτῶν, ἡ νῆσος αὕτη κατεστη χώρα ἐδωλημένη, ὅπου ἠσκούντο αἱ χριστιανικαὶ ἀρεταί, καὶ ἐδημιουργοῦντο παραδείγματα θαυμαστὰ καὶ ἀξιωματὰ. Εἰδωλολάτρες τις, πιστεύσας εἰς τὸν Χριστόν, εἰς ἡλικίαν εἴκοσι μόλις ἐτῶν, ἔστησε τὴν σκηνὴν του ἐκεῖ. Ἦθελε νὰ ζῇ μόνος μετὰ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἔρημον αὐτῇν χώραν. Λιτήρχετο τὰς ἡμέρας του προσευχόμενος, ἀγωνιῶν καὶ νηστεύων. Ἐκεῖ δεχθεὶς ἀποκάλυψιν δι' Ἀγίου Ἀγγέλου, ἔλαβεν ἐντολὴν ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ δέχηται τοὺς εἰς αὐτὸν προσερχομένους. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Παχώμιος, οὕτως ὀνομάζετο ὁ νεαρὸς ἀσκητής, ἐδέχετο πάντας τοὺς εἰς αὐτὸν προσερχομένους ἐν τῷ δὲ ἐλαχίστῳ χρονικῷ διαστήματι ἡ πνευματικὴ του οἰκογένεια ᾠξήθη καταπληκτικῶς. Οἱ μοναχοὶ τοῦ ἀνῆλθον εἰς τοισχιλίους, μετὰ ταῦτα εἰς ἑπτακοσίους, περὶ τὰ μέσα δὲ τοῦ πέμπτου αἰῶνος ἔφθασαν τὰς πεντήκοντα χιλιάδας!

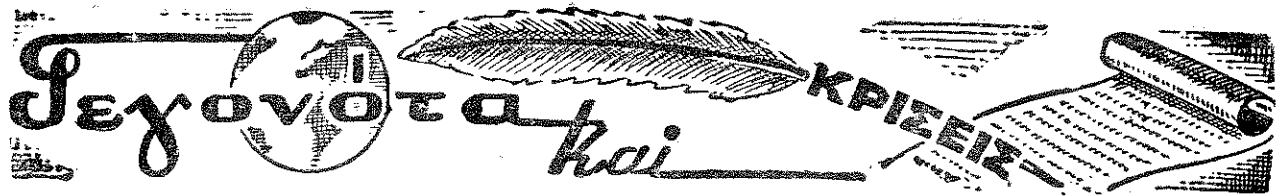
Περὶ τῆς εὐσπλαχνίας

Εὐσπλαχνία, κατὰ τὸν Ἅγιον Αὐγουστίνον, εἶναι νὰ ἔχῃ τινὰς συμπάθειαν καὶ σπλάγχνος εἰς τὴν καρδίαν διὰ τὴν δυστυχίαν τοῦ πλησίον. Διὰ τοὺς Ἐλεήμονας λέγει ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς Μακάριοι ἐκεῖνοι ὅπου θέλουν ἔχει εὐσπλαχνίαν, διὰ τὴν αὐτοὶ θέλουν εὖρε εὐσπλαχνίαν.

Ὁ Σολομὸν εἶχεν εἰπεῖ προτίτερα ὅποιος θέλει κλείσει τὰ αὐτιά του εἰς τὰς δεήσεις τοῦ πτωχοῦ, δὲν θέλει εἰσακουσθῇ ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ἡ εὐσπλαχνία εἶναι μία πραγματεία, ὅπου δὲν ἡμποροῦμεν νὰ εἰποῦμεν πῶς νὰ μὴ τὴν ἔχωμεν ἐπειδὴ ἂν δὲν δίδωμεν πρᾶγμα, προσφαιζόμεσθαι λέγοντες, πῶς δὲν τὸ ἔχομεν, ἀλλὰ ἡ συμπάθεια στέκει εἰς τὴν καρδίαν μας, καὶ ἡμποροῦμεν νὰ τὴν ἔχωμεν ὅταν θέλωμεν καὶ εἶναι πρᾶγμα δίκαιον, νὰ κάνωμεν εἰς ἄλλους ἐκεῖνο ὅπου ἠθέλωμεν νὰ γένῃ εἰς τοῦ λόγου μας.

(Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἄνθος Χαρίτων» ἐκδ. ἔ. 1866)

Πανηγύρεις

Τὴν Δευτέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοί.

1. Ἁγίας Τριᾶδος Βοτανικοῦ (Τρίμη).
2. Ἁγίας Τριᾶδος Κουπονίων
3. Ἁγίας Τριᾶδος Ν. Αἰοσίων
4. Ἁγίας Τριᾶδος Μπάλλας
5. Ἁγίας Τριᾶδος Ν. Πεντέλης
6. Ἁγίας Τριᾶδος Λουτρακίου
7. Ἁγίας Τριᾶδος Λεβαδείας
8. Ἁγίας Τριᾶδος Σιλοκάστρου
9. Ἁγίας Τριᾶδος Μενδενίτης

Τὴν 21 Μαΐου ἡμέρον Τρίτην ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Θεοστέπων Βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος τοῖςυπόστατος Ἱ. Ναὸς Ἁγίου Ἀνδρέου Περιστερίου, δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 26 Μαΐου, πανηγυρίζει τὸ παρεκκλήσιον τῆς Παναγίας Γλυκοφιλοῦσης —Περισσοῦ.

Πνοὴ ἐνισχύσεως

Εἶναι τῷ ὄντι καταθλιπτικὴ καὶ ἀξιοδράκτος ἡ κατάσταση, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ εἰς τὴν Βόρειον Ἠπειρον διὰ τοὺς ἀδελφούς μας χριστιανούς. Τὰ ἀπαίσιμα ὄργανα τοῦ κομμουνισμοῦ, οἱ δάρβαροι καὶ ἀπολίτιστοι Ἀλβανοὶ ἔχουν κλείσει τοὺς ναοὺς καὶ οὕτω οἱ ἐκεῖ χριστιανοὶ ἄνευ λειτουργίας καὶ ἱερέων δὲν δύνανται νὰ μετᾶσχουν τοῦ Ποτηρίου τῆς Ζωῆς καὶ νὰ λάβουν τὴν χαρὰν ἔστω καὶ τῶν μεγάλων ἑορτῶν.

Εἶναι καθήκον ὅλων μας νὰ προσευχώμεθα θερμῶς ὑπὲρ τῶν ἡμετέρων ἀδελφῶν, οἱ ὅποιοι κατ' αὐτὰν τὸν σκληρὸν καὶ ἀχαράκτῆριστον τρόπον καταδυναστεύονται!

Περιστολὴ τοῦ ἐγκλήματος

Εἰς τὸ θρησκευτικὸν φυλλάδιον «*Α γ ω ν*» (Μάρτιος —Ἀπρίλιος 1969) δημοσιεύονται τὰ ἐξῆς εἰς ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον: (Κληρικοὶ χωρὶς ράσα;) «*Τοῦναντίον βλέπομεν ὁσμέραι νὰ προχωρῇ ὁ ἐκμοδερνισμὸς τῶν κληρικῶν. Πολλοὶ κληρικοὶ, οἱ ὅποιοι μέχρι χθὲς ἔτρεφον κόμην καὶ γένεια καὶ ἐνέπνεον καὶ διὰ τῆς ἐξωτερικῆς τῶν ἐμφανίσεως σεβασμὸν, ἐμφανίζονται ἤδη κουρεμένοι καὶ ξυρισμένοι. Καὶ τὴν κοσμικὴν αὐτὴν ἐμφάνισιν δὲν συναντᾷ κανεὶς μόνον εἰς ἐγγάμους κληρικούς. Τὴν συναντᾷ καὶ εἰς ἀγάμους, εἰς ἱερομονάχους, οἱ ὅποιοι, ὑποτίθεται, δὲν ὑπολογίζουν καὶ τόσον πολὺ τὴν γνώμην τοῦ κόσμου καὶ τὴν κοσμικὴν ἐμφάνισιν. Καὶ δὲν τὴν συναντᾷ μόνον εἰς νεαροὺς Κληρικούς, οἱ ὅποιοι εἶναι ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Τὴν συναντᾷ καὶ εἰς πρεσβύτας καὶ γεγηρακότας κληρικούς. Εὐσεβὲς χριστιανός, ὅταν εἶδεν ἡλικιωμένον Ἀρχιμανδρίτην νὰ ἔχῃ φαλιδίσει τελείως τὰ γένεια του καὶ νὰ ἔχῃ κόψει τελείως τὴν κόμην του, ἑσταυροκοπήθη καὶ ἔτριβε τὰ μάτια του, διερωτώμενος διὰ τί ὁ μεγαλόσχημος κληρικός, ὁ ἔχων φήμην εὐλαβοῦς καὶ ἐναρέτου κληρικοῦ,*

ἀπεφάσισε νὰ ἐκμοδερνισθῇ ὕστερα ἀπὸ τόσα ἔτη ἱερατικῆς σταδιοδρομίας.

Πράγματι! τὸ ἐρώτημα εἶναι καυτὸν. Διατί κουρεύονται καὶ ξυρίζονται, αὐτοὶ οἱ κληρικοὶ; Ἐὰν πιστεύουν, ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου θὰ ἐλκύσουν περισσότερον κόσμον τὸ ὀλιγώτερον εἶναι ἀφελεῖς. Ἀντιθέτως παρατηροῦμεν τὸν κόσμον νὰ ἀκολουθῇ καὶ νὰ ἐκτιμᾷ καὶ νὰ ὑπακούῃ εἰς τοὺς συντηρητικοὺς κληρικούς, οἱ ὅποιοι δὲν ἐκρέμασαν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ πάγωνος. Εἶναι παρατηρημένον, ὅτι ὁ εὐσεβὲς λαὸς θέλει τὸν κληρικὸν του, ὅπως ἡ παράδοσις τῶν τελευταίων αἰώνων τὸν ἐπαρουσίασε.

Τώρα τελευταίως ἔχει δημιουργηθῇ πρόβλημα μὲ τοὺς ἐξ Ἀμερικῆς κληρικούς. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν παραμένουν ἐπὶ μεγάλα διαστήματα εἰς Ἑλλάδα καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ προσαρμοσθῶν πρὸς τὸ ἐδῶ κλίμα.

Περιφέρονται μὲ κοστούμια καὶ μὲ ξυρισμένον πρόσωπον καὶ ἐμφανίζονται εἰς ναοὺς λειτουργοῦντες καὶ κηρύττοντες. Μέγα τὸ σκάνδαλον τὸ ὁποῖον προκαλεῖται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν ἐκ τῆς τοιαύτης ἐμφανίσεως τῶν κληρικῶν. Κατωτέρω δημοσιεύομεν ἐπιστολὴν θεολόγου, ἡ ὁποία καταγγέλλει, ὅτι εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Ριζαρείου Σχολῆς ἐμφανίζεται Ἑλλῆν Ὁρθόδοξος κληρικός ἐξ Ἀμερικῆς μὲ ἐμφάνισιν ἐξωτερικὴν ὡς τῶν παπικῶν.»

Οἱ ἀνωτέρω λόγοι πρέπει νὰ τύχουν ἰδιαίτερας προσοχῆς καὶ νὰ ληφθοῦν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, διότι ὁ ἐκμοδερνισμὸς τῶν κληρικῶν ἔχει κατασκανδαλίσει τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν τῶν ἐμμενόντων στερρῶς εἰς τὰς ἀπ' αἰώνων παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἀς ληφθοῦν αἱ δέουσαι ἀποφάσεις, αἱ ὁποῖαι θεοαίως δὲν δύνανται νὰ ἀπομακρύνωνται ἀπὸ τὰ ἀπ' αἰώνων παραδεδομένα, πρὸς περιστολὴν τοῦ κακοῦ καὶ καθησύχασιν τῶν συνειδήσεων τῶν πιστῶν.

«*Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΗΣ*»
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Ἀρχμ. Θεόφιλος Τσίριμπαρ
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμὰς	15.—
»	Ἐτησίᾳ	30.—
Ἑξωτερικοῦ	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	4
Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1		